

100

MOTIUS PER SER DEL BARÇA

(I NO SER DEL MADRID)

Andreu González Castro
Armando Luigi Castañeda



Cossetània Edicions



• Col·lecció De Cent en Cent — 9 •

100 motius per ser del Barça

(i no ser del Madrid)

Andreu González Castro
Armando Luigi Castañeda

Cossetània
EDICIONS





Primera edició: març de 2010

© del text: Andreu González Castro i Armando Luigi Castañeda
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-661-5

Dipòsit legal: B-988-2010





ÍNDIX

Introducció.....	9
1. El millor club de la història des que les estadístiques són fiables	11
2. L'equip més antic de la Lliga (o gairebé)	13
3. El Barça és l'únic club de l'Estat que té els tres trofeus més importants d'Europa ...	15
4. Tenim més Copes d'Europa	17
5. Tricampions.....	19
6. El quadruplet	21
7. El quintuplet.....	23
8. Nosaltres vam guanyar la primera Lliga	25
9. Tenerife: una flor al cul?	27
10. Una pallissa al Bernabéu.....	29
11. El rei de la Copa.....	31
12. Ells són una colla de <i>freakies</i> (o això diu la Frikipedia)	33
13. Nosaltres tenim els millors jugadors vius	35
14. Ells diuen que són "galàctics", però el Barça ha estat el primer equip que ha entrat en una estació espacial	37
15. L'equip sóc jo	39
16. Potser no som tan guapos, però tenim més encant	41
17. Les seves són públiques	42
18. Tímid, no ximple	44
19. El millor gol del segle XXI l'ha fet un barcelonista.....	46
20. Qualitat artesanal	48
21. La recepta de l'àvia	50
22. Ells ho paguen car	52
23. El vell món, la terra de les oportunitats.....	54
24. Un tema delicat	56
25. Llarga vida al rock and roll.....	58
26. Dos <i>cowboys</i> de luxe per al Barça en la seva primera Copa d'Europa	60
27. El Barça és el club amb més botes d'or	62
28. El Barça va tenir Eto'o, un dels millors jugadors africans de la història, i el Reial Madrid, no.....	64
29. Quan és d'or, el Madrid no toca pilota.....	66





Andreu González Castro, Armando Luigi Castañeda

30. El Barça és l'equip en què somia jugar Oliver Aton.....	67
31. Culers i catalans sense selecció nacional pròpia, quan juguen amb Espanya, triomfen.....	70
32. El jugador més important en la història del futbol europeu	72
33. L'efecte Barça: l'universal del particular	74
34. El Barça és més que un club.....	76
35. El Barça és l'exèrcit desarmat de Catalunya.....	79
36. El Barça llua la bandera de Catalunya	81
37. El Barça està a favor del català.....	83
38. El Barça dona suport a la música catalana	85
39. El Barça és Catalunya	87
40. No passaran	89
41. Golejar amb maneres.....	91
42. Digue'm quin club uses i et diré qui ets.....	93
43. Els dimonis	95
44. Nosaltres no hem tingut cap Guruceta	97
45. El Camp Nou, un camp amb cinc estrelles UEFA	100
46. El terreny de joc és més petit perquè els nostres jugadors són més tècnics...	102
47. El Barça és l'equip que atreu més públic	103
48. Més i millors (és a dir, els més millors).....	105
49. Ni Picasso ni Dalí, el Barça!.....	107
50. Intel·lectuals com Rafael Alberti o artistes com Gardel han enaltit el Barça...	109
51. Barça més enllà de la mort.....	111
52. El nostre himne no enganya.....	113
53. Entre una samarreta i l'altra no hi ha color.....	115
54. El derbi filològic	117
55. El misteri dels colors	119
56. L'escut mutant.....	121
57. El Barça honora la gent gran	123
58. Moltíssims socis, encara que se'n va anar el primer.....	125
59. El jugador número 12.....	127
60. La volta al món en 80 penyes.....	129
61. La primera penya de gais i lesbianes de la Lliga.....	131
62. París-Dakar	133
63. Culers il·lustres.....	135
64. Kobe Bryant és culer	137
65. El president del govern espanyol és culer	139
66. Fidels però feliços.....	141
67. Més correctes	143
68. El Barça millora la vida sexual	144
69. ¡Al loro!.....	145
70. El Barça manté a ratlla els radicals.....	147
71. Patrocinadors, no patrocinats.....	149
72. Val més aviat que mai.....	151



73. Una gira històrica.....	152
74. Shaolin Futbol Park.....	154
75. Futbol, televisió, política i altres negocis	156
76. En són 11 però en volen 15.....	158
77. Si avui és dimarts, això és el KSK Beveren.....	160
78. Entre els 10 més mediàtics, Barcelona 3 - Reial Madrid 0.....	162
79. Ens agrada que ens mirin mentre ho fem	164
80. Gires mundials <i>vs</i> cinema adolescent	166
81. Classe i distinció.....	167
82. Nosaltres respectem els rivals: <i>what's the meaning of chorreo?</i>	169
83. L'efecte Guardiola: la unió fa la força	171
84. La sort ja ha estat tirada.....	173
85. El mestre i el seu aprenent.....	175
86. Una banqueta que crema, però no tant	177
87. Motí amb seny.....	179
88. Al Barça, disciplina alemanya?.....	181
89. La bellesa de les coses petites.....	183
90. Cobrar sense treballar	185
91. Les americanes de Sala i Martin	187
92. Atrapats a la xarxa	190
93. El Barça dona més tema de conversa	191
94. El Barça fomenta la venda de cotxes	193
95. Mon pare és del Madrid	195
96. El Futbol Club Barcelona no és Can Ràbia.....	197
97. Nosaltres tenim més sentit de l'humor	199
98. Un boti-boti pel Barça.....	201
99. Nuñito de la Calzada.....	203
100. Crackòvia	205



INTRODUCCIÓ

Cada cop que li hem dit a algú que estàvem escrivint un llibre titulat *100 motius per ser del Barça*, ens ha fet la mateixa ganyota d'estranyesa i, com si li haguéssim accionat un ressort, ens ha dirigit la mateixa pregunta: "Només cent?". És veritat: tal vegada hem fet curt, però els llibres s'han d'acabar en algun moment, s'hi ha de posar el punt final i 100 sembla una xifra prou rodona.

Primer de tot cal aclarir que aquest no és un llibre tan circumstancial com pugui semblar a primer cop d'ull, sorgit a l'escalf del millor Barça de tots els temps, a rebuf del Barça de les 6 Copes. La idea de portar-lo a terme és contemporània de la consecució de la Lliga de Campions de l'era de Frank Rijkaard, l'any 2006. La primera idea era escriure'l entre quatre amics. Per diverses raons, només dos hem tirat endavant el projecte, però estarem infinitament agraïts al Luis F. Zaurín i al Juan Pablo Caja per les seves aportacions a l'escriptura d'aquesta obra que tens entre les mans. *Cent motius per ser del Barça* és, sobretot, el resultat de la complicitat literària d'un grup d'amics que el 2009, *l'annus mirabilis* del barcelonisme, van enllestir aquesta sèrie d'articles divulgatius que havien començat a escriure força temps abans.

El llibre va néixer com una mena d'argumentari d'urgència, útil per reforçar l'autoestima del barcelonisme tot proporcionant-li dades útils en suport de la idea que el FC Barcelona és el millor club del món. Aquesta idea inicial va evolucionar i vam decidir barrejar l'asèpsia científica amb una bona dosi de dades curioses sobre l'entorn blaugrana que actualitzen el lema ara universalment acceptat que "el Barça és més que un club". Un lema que s'explica per noms i





Andreu González Castro, Armando Luigi Castañeda

moments estel·lars del barcelonisme de presència obligada en aquestes pàgines: el 2-6 al Bernabéu, el Guindi aplaudint Ronaldinho al coliseu madridista, el Jordi Culer, Nuñito de la Calzada, Crackòvia, les Lligues de Tenerife, el gol d'Iniesta a Stamford Bridge, Guardiola i el Pep Team, Messi, Laporta...

Ens agradaria que sabessis que nosaltres no som uns fanàtics de l'esport rei, sinó barcelonistes de base. No som socis del club, no veiem tots i cada un dels partits dels blaugranes, no som amics de cap dels jugadors ni de membres de la junta directiva. És més, fa molts anys un de nosaltres es va creuar amb Romário per la Diagonal i va dir neutrament al grup d'amics amb què caminava: "Mireu, el Romário". De seguida, un d'ells va córrer com un esperitat cap a l'astre brasiler per demanar-li un autògraf. Al cap de pocs segons, un estol de seguidors s'havien abraonat sobre el *Baixinho*. El cas és que no vam aconseguir cap gargot sobre paper d'aquell dia i tampoc no ens fa res. No ens encega la mitomania, perquè perseguim més aviat posar sobre la taula veritats que no necessiten demostració, evidències que cauen pel seu propi pes.

Confiem que els següents capítols et serveixin per assaborir novament les glòries de 2009, però també de tota una història centenària plena de moments d'èpica i resistència, d'èxits i humiliacions. Força Barça!



01 / 100

EL MILLOR CLUB DE LA HISTÒRIA DES QUE LES ESTADÍSTIQUES SÓN FIABLES

La Classificació Històrica del Rànquing Mundial de Clubs és una llista dels 345 millors clubs de futbol de la història elaborada per la IFFHS (sigles angleses de la Federació Internacional d'Història i Estadístiques del Futbol, creada a Leipzig el 1984). Aquest rànquing té en compte tots els resultats de Lliga i Copa així com les competicions de clubs de les sis confederacions continentals i de la FIFA des de l'1 de gener de 1991.

La pàgina web de la dita federació és concloent pel que fa al període que va entre 1872 i 1990: tot aquell temps "només pot valorar-se subjectivament, principalment perquè es prenen els campions nacionals i internacionals per establir-hi les referències. D'això es dedueix que els equips que només disputen una competició no poden valorar-se, bé perquè van aconseguir el seu títol amb facilitat o bé malgrat que van patir nombroses derrotes. Simplement no es poden establir unes bases per igualar les opcions de tots els clubs participants durant el període entre 1872 i 1990".

Tenint en compte les dades entre l'1 de gener de 1991 i el 31 de desembre de 2008, que és el període fiable, el millor club del món és el FC Barcelona amb 757 punts. I això sense comptabilitzar el triplet de 2009! En segon lloc hi ha el Manchester United FC amb 678, en tercer lloc el Juventus FC amb 621 i en quart lloc l'AC Milan amb 611. Només enfonsat a la cinquena plaça hi trobem el Reial Madrid CF, que suma 605 punts. La llista dels 25 il·lustres la completen ara com ara els següents clubs: 6è, FC Inter de Milà (567); 7è, FC Bayern de Munic (563); 8è, Arsenal FC (550); 9è, CA River Plate (502); 10è, Chelsea FC 442 ; 11è Liverpool FC (435); 12è, FC do Porto (425);





Andreu González Castro, Armando Luigi Castañeda

13è, CA Boca Juniors (420); 14è, AS Roma (405); 15, AFC Ajax (400); 16è, Parma FC (373); 17è, São Paulo FC (367); 18è, València CF (367); 19è, Glasgow Rangers FC (364); 20è, SS Lazio (342); 21è, Club Atlètic de Madrid (319); 22è, Olympique Lyonnais (308); 23è, BV Borussia Dortmund (285); 24è, París Saint-Germain FC (284); 25è, FC Spartak de Moscou.

En fi, que es tracta d'una classificació actualitzada, internacional, independent, no d'una història de velles glòries ni d'una exhibició dels gustos de l'As o del *Marca*. Aquest fet pot coure els madridistes, molestos amb allò del blanc i negre de gran part de les seves Copes d'Europa (pels colors de les imatges dels televisors i pel negre dels àrbitres). Mig segle més tard, quan en van obtenir tres entre el 1996 i el 2000, van aplegar forces i van començar amb l'autopropaganda que eren el millor club del segle XX i de la galàxia. Però la classificació Classificació Històrica del Rànquing Mundial de Clubs, més enllà de les discussions de taulell de bar, deixa ben clar quin és a hores d'ara el millor equip del món.



34 / 100

EL BARÇA ÉS MÉS QUE UN CLUB

Hem sentit tantes vegades aquesta frase rotunda, el sentit de la qual ha estat escarnit pels nostres rivals fent referències absurdes a cases de barrets... Però qui n'és el pare? Quan la va dir? Amb quina finalitat?

La frase la patentà l'expresident del FC Barcelona Narcís de Carreras, predecessor d'Agustí Montal. Narcís de Carreras i Guiteras (la Bisbal de l'Empordà, 1905 – Barcelona, 1991) va ser escollit president del Barça el 17 de gener de 1968. Va ser llavors que, a la sala d'actes de Foment del Treball, en prendre possessió del càrrec, va parlar amb les mitges paraules a què obligava la dictadura sobre què representava el Barça: "Vinc amb l'entusiasme que vosaltres podreu demanar perquè el Barça és alguna cosa més que un club de futbol, el Barça és més que un lloc d'esbargiment on els diumenges veiem jugar un equip. Més que totes les coses és un esperit que portem molt arrelat, són uns colors que estimem per damunt de tot."

Més tard, el 1973, la divisa es va convertir en l'eslogan electoral de la campanya de reelecció d'Agustí Montal i Costa: el Barça és "quelcom més que un club de futbol". Curiosament, com a lema electoral no va funcionar, perquè les eleccions les va guanyar Lluís Casacuberta.

Les arrels del "més que un club", però, són més fondes. Gamper, el 2 de desembre de 1908, va salvar el club de la dissolució i hi va afegir a l'objectiu fundacional, el de la pràctica esportiva, convertir l'entitat en un club catalanista al servei del país. Així va ser com el Barça va donar suport a la Mancomunitat (precedent de la Generalitat actual), a l'Estatut de Núria i a la candidatura de Barcelona als Jocs Olímpics.





Hi ha hagut altres episodis en què el Barça ha demostrat ser més que un club i, de fet, els estatuts vigents recullen l'esperit de Gamper, ja que l'article 4t cita com a segona finalitat del club "complementàriament, la promoció i la participació en les activitats socials, culturals, artístiques, científiques o recreatives necessàries per mantenir la representativitat i la projecció pública de què gaudeix el club, fruit d'una tradició permanent de fidelitat i servei als socis, als ciutadans i a Catalunya".

Un exemple d'aquesta vinculació és el fet que el capità porti el braçal de capità amb les quatre barres. El primer a fer-ho després de la dictadura va ser Johan Cruyff. L'Holandès Volador ho explica —és una manera de parlar— en una entrevista de 1976, un interview en què fa gala de la seva capacitat de crear frases críptiques i agramaticals. Després de molta divagació acaba dient: "Perquè totes aquestes coses que t'he explicat no tenen res a veure amb el futbol. Per això és més que un club." Sembla raonable que el que entén un holandès també ho pugui entendre qualsevol persona entenimentada. Cruyff, a més, ja s'havia guanyat el cor dels culers en dir a la premsa europea que triaria abans el FC Barcelona que el Reial Madrid perquè no podria jugar en un club associat al dictador Francisco Franco. Una altra picada d'ullet a Catalunya va ser que bategés son fill amb el nom de Jordi, en català. Cal recordar que Jordi Cruyff va néixer el 9 de febrer de 1974, a les acaballes del franquisme, i que posar el nom del patró de Catalunya en català aixecava ampolles a la pell dels repatanis.

També a l'Estat espanyol el FC Barcelona ha estat percebut com a "més que un club" en diversos moments històrics. Els intel·lectuals i els polítics d'esquerra han tendit a ser del Barça pel seu paper de valedor dels drets i les llibertats democràtiques. Durant la Guerra Civil espanyola, el Barça va ser rebut durant la gira americana com a ambaixador de la República. Ja sota la fèrula franquista, durant la vaga dels tramvies del 1951, els culers es van comportar de manera exemplar: encara que plovia a bots i barrals després del partit a casa contra el Santander, els aficionats van sortir del camp i van marxar a peu cap a casa.

Hi ha qui diu que la frase històrica ha perdut sentit polític amb la recuperació de les llibertats democràtiques, però això equival a oblidar que el Barça és el principal club esportiu d'un país sense llibertats





Andreu González Castro, Armando Luigi Castañeda

nacionals. Cert que ha emprès projectes solidaris arreu, però catalanitzar Catalunya és una missió que el Barça no ha descuidat i que no hauria pas de descuidar. En paraules de Laporta l'11 de setembre de 2009, a la marxa independentista de la Diada Nacional de Catalunya: "El Barça és també l'expressió de la identitat nacional, encara que admet tot tipus d'ideologia".



68 / 100

EL BARÇA MILLORA LA VIDA SEXUAL

Des de fa molts anys es diu que no hi ha pitjor enemic per al sexe dominical que la Lliga de futbol. Però, això és una veritat universal o només es dona amb alguns equips?

Indubtablement, perquè hi hagi sexe es necessita l'acord de dues (o més) persones. I això, us preguntareu, què té a veure amb el futbol? Doncs molt senzill: que el diumenge a la nit, els seguidors masculins i femenins del Barça tenen ganes de foll... perdó, de fer l'amor, i ara expliquem per què.

Normalment el bon culer és una persona pencaire. Això vol dir que només té dos dies lliures a la setmana per dedicar-los a la seva parella. El culer mitjà, conscient de l'escassetat del temps, després de compartir un parell d'hores amb els amics mirant el partit, torna a casa sense haver begut en excés. I això per què? Perquè el culer, a més de ser pencaire, és estalviador, i no es vol deixar el sou en cerveses. Ve encès de les emocions fortes que li ha deixat el partit i, també, amb els ulls espurnejants que li ha deixat l'alcohol. La noia del culer, que potser també ha estat mirant el joc per televisió, va, com ell, un pèl encesa; sap que demà comença la jornada laboral i, a més, ha estat veient a la pantalla uns tipus amb coratge que, de totes maneres, no són tan perfectes perquè el seu culer quotidià li sembli el geperut de Notre Dame (òbviament, és més fàcil sortir ben parat d'una comparació amb Iniesta que no pas amb Cristiano Ronaldo).

Així que el diumenge del culer finalitza, normalment, amb un bon joc, el millor de tots. En aquest cas el millor és buscar un empat, un dos a dos, o un tres a tres, si més no en el nombre d'orgasm... perdó, de punts.





69 / 100

¡AL LORO!

Parlar de lloros i Barça podria semblar estrany si no fos perquè el president Laporta, humà com és, massa humà i tot, va protagonitzar una *performance* lamentable —alguna crònica pietosa en va dir “enèrgica”— a La Farga de l'Hospitalet que va tornar a posar de moda l'animalot. El lloro, volem dir.

Va ser en una trobada de penyes del 6 d'abril de 2008 i el president va arremetre contra els crítics amb l'equip en un discurs inflammat. “Hay que estar al loro de los hipócritas y embaucadores que se hacen pasar por barcelonistas.” Una altra perla va ser: “No caigan en la trampa, estén al loro con todos aquellos que dicen ser del Barça porque si no, no los leería ni los escucharía nadie.” I és que aquell Barça comatós del qual Ronaldinho i Deco s'havien esborrat tenia opcions de guanyar la Lliga i la Champions, gràcies a la malaptesa dels rivals. Al final, però, res de res.

La fatxenderia del president es va reciclar humorísticament, fins i tot publicitària: la marca Autoequip, la primera cadena catalana dedicada al servei ràpid de manteniment del vehicle, va fer servir l'arxifamós “Al loro!” en una campanya publicitària molt reeixida a la ràdio.

A banda d'aquest lloro que no ha passat mai de ser una frase feta, cal parlar d'un altre lloro blaugrana ben peculiar. Es tracta del Lolo, un exemplar propietat de la Vanesa Antequera, veïna del Prat de Llobregat. El Lolo, procedent de l'Amazònia i adquirit per uns 800 euros, llueix plomes verdes, blau turquesa i grogues. Aquest plomatge acolorit tampoc no el convertiria en un artista, però sí el fet que canta i xiula l'himne del Barça. El marit de la Vanesa, Nicolás Chillón, l'hi va ensenyar, juntament amb algunes floretes adreçades al seu





Andreu González Castro, Armando Luigi Castañeda

Pigmalió ("iguapo!"), la salutació "hola!" i fins i tot un simpàtic "¿qué pasa, tío?" Aquest animal és tan culer que àdhuc li tapen la gàbia amb una manta blaugrana. "Així descansa millor", afirma la propietària de l'ocell.

Curiosament, el Lolo no és el primer lloro del Prat capaç de cantar el Cant del Barça. Fins ara sabíem que la població baixllobregatina era famosa arreu pels seus pollastres pota blava amb denominació específica, però el Lolo no vola sol: amb anterioritat un altre lloro pratenc, en Yako, es va exhibir per les televisions entonant les estrofes de l'himne blaugrana.

Un parell d'anys després que Laporta defensés l'equip a La Farga amb ungles i dents, es pot afirmar que no anava del tot desencaminat. "Al loro, que no estamos tan mal". Sembla demostrat que, si algun dia les coses tornen a venir mal dades a Can Barça, sempre es podrà recórrer al suport incondicional de les aus més culers que solquen el cel.

